

Arrest

nr. 71 152 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, voor zover deze werd ingediend door verzoekster, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 7 juni 2011 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 juli 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard wordt voor zover zij werd ingediend door verzoekster. Deze beslissing wordt betekend op 1 augustus 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag haar identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet. Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van S. A. uitgereikt op 23.07.1999 en geldig tot 23.07.2009. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn. De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhevig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren, de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat het beroep in eigen naam wordt ingediend door O. A. als derde verzoekende partij en door O. T. als vierde verzoekende partij. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat zij respectievelijk geboren zijn op 21 augustus 2007 en op 18 oktober 2010. Er blijkt niet dat betrokkenen meerderjarig zijn naar Armeens recht. Er moet derhalve worden vastgesteld dat voormelde partijen als minderjarige infans niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen is het bijgevolg niet ontvankelijk (cfr. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Voor zover het beroep wordt ingediend door verzoeker, die de echtgenoot is van verzoekster, past het te wijzen op artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende stelt:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Het belang, zoals hierboven omschreven, dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen, de vereiste dat de verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoeken-

de partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beide.

2.3. De bestreden beslissing heeft enkel betrekking op diegene wiens aanvraag om machtiging tot verblijf wordt geweigerd. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de echtgenoot van een vreemdeling aan wie een verblijfmachtiging geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (cf. RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268), te meer daar blijkens het administratief dossier verzoeker het voorwerp uitmaakt van een andere negatieve beslissing met betrekking tot zijn ingediende aanvraag om verblijfmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het verzoekschrift wordt ook niet aangetoond welk belang verzoeker precies heeft bij het aanvechten van een beslissing die enkel werd genomen ten overstaan van zijn echtgenote. Ambtshalve stelt de Raad vast dat het door verzoeker ingestelde beroep onontvankelijk is (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Ter terechtzitting daaromtrent bevestigd, uit de verzoekende partij geen opmerkingen.

Het beroep wordt derhalve behandeld voor zover het werd ingediend door verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de *“artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten”* en van *“het artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens.”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Aangezien dat de betwistbare beslissing die het onontvankelijk verzoek zegt, als volgt wordt gemotiveerd (...)

Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag niet ontvankelijk is wegens het motief dat zijn paspoort niet het mogelijk maakt om de "actuele" nationaliteit van de betrokkene vast te stellen;

Dat deze beslissing verkeerd werd gemotiveerd;

Aangezien dat het artikel 9ter § 1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt :

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

1-1 »

Dat de aanvraagster met haar vraag haar paspoort en die van haar familie had samengevoegd;

Dat een paspoort goed een identiteitsdocument vormt;

En dat bovendien de passpoort van mevrouw S. haar identiteit aantoont;

Dan zelfs als hij is niet meer geldig is, maakt hij het mogelijk om de nationaliteit en de identiteit van de verzoekster duidelijk vast te stellen;

Dat door op deze wijze de beslissing te rechtvaardigen, de tegenpartij een voorwaarde weer toevoegt die niet in de wet was voorzien;

Dat het dus verkeerd is dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekster de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekster voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;

Aangezien dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel stellen verzoekers een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Verzoekster stelt dat haar voorgelegde paspoort een goed identiteitsdocument vormt en dat zelfs indien dit niet meer geldig is, het paspoort het toch mogelijk maakt om haar nationaliteit en identiteit duidelijk te stellen. Ze verwijt verwerende partij zich niet geuit te hebben over de medische elementen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster, bij haar aanvraag een paspoort voorlegde, uitgereikt op 23.07.1999 en geldig tot 23.07.2009. Dit wordt niet door verzoekster betwist. Derhalve legde zijn geen paspoort voor waaruit haar actuele nationaliteit blijkt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter §2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: § 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat terecht geoordeeld werd dat verzoekster, door enkel een verlopen paspoort voor te leggen, haar actuele nationaliteit niet heeft aangetoond.

Onder 'constitutieve elementen van de identiteit' dient uiteraard ook de actuele nationaliteit te worden verstaan. Zoals gemotiveerd werd in de bestreden beslissing, kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als een 'constitutief element van identiteit'.

Door verzoekster, die omwille van haar gezondheidstoestand een aanvraag 9ter heeft ingediend, werd bij de aanvraag enkel een sinds 23 juli 2009 vervallen paspoort voorgelegd. Nochtans moet de aanvraag gestaafd zijn met de stukken waaruit de constitutieve elementen van de identiteit blijken op grond van artikel 9ter §2, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar bewering als zou een 'oud paspoort' op zich voldoende zijn opdat de aanvraag ontvankelijk dient te worden bevonden. Louter ten overvloede merkt verwerende partij op dat de memorie van toelichting uiteenzet dat ook andere documenten, waaruit de identiteit afdoende blijkt, kunnen aanvaard worden, indien die ook voldoen aan de vier constitutieve elementen van de nationaliteit, zoals bepaald in artikel 9ter §2, eerste lid, zijnde onder andere een oud nationaal paspoort. Uit het dossier blijkt dat verzoekster geen enkel ander document voorlegde waaruit haar nationaliteit afdoende blijkt. Vermits in de aanvraag geen ander bewijselement wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag derhalve onontvankelijk.

Indien de identiteit niet wordt aangetoond dient de gemachtigde, in toepassing van artikel 9ter §3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereist dat de actuele nationaliteit dient te worden aangetoond:

3.11. Uit het gestelde in punt 3.10. blijkt dat niet zozeer verzoekers identiteit in vraag wordt gesteld doch wel verzoekers nationaliteit. De eerste vraag die zich in deze stelt, is of het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel op de identiteit in beperkte zin slaat, zoals de memorie van toelichting bij dit artikel lijkt aan te geven (cf. punt 3.7.) of ook op de nationaliteit van de aanvrager moet betrekking hebben.

3.12. Te dezen kan dienstig verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over

een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.';

3.13. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

(...)

3.15. In deze dient er ook rekening mee gehouden te worden dat later onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878). De verwerende partij stelt derhalve terecht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in de bestreden beslissing "Dat het bewijs van de actuele nationaliteit van essentieel belang is bij de behandeling van de aanvraag aangezien ook een onderzoek dient te worden ingesteld naar de medische behandelingsmogelijkheden in het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit." (RVV, arrest nr 58.204, d.d. 21 maart 2011)

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissingen, zodat verzoekster niet aantont op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekster aangehaalde beginselen en wetsartikelen. Een schending van de motiveringsplicht werd niet aangetoond.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat verzoekster het al dan niet ontvankelijk zijn van de door haar ingediende aanvraag verwacht met het onderzoek ten gronde. Het argument dat verzoeksters ziekte niet onderzocht werd, kan in casu niet dienstig worden ingeroepen omdat het onderzoek ten gronde nog niet heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

"(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan echter niet afgeleid worden dat er geen beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag om medische redenen kan worden genomen. Het treffen van een beslissing tot onontvankelijkheid vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit wat voorafgaat kan worden afgeleid dat verzoekster in iedere hypothese eventuele medische elementen kan doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welke wijze artikel 3 EVRM in casu geschonden wordt. De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen. Het enig middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), dat in werking trad op 10 januari 2011 luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

3.5. In de memorie van toelichting bij voormelde wetsbepaling kan onder het kopje “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” het volgende gelezen worden:

“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere

bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

3.6. De vaststelling in de bestreden beslissing *"Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor op naam van S.A. uitgereikt op 23.07.1999 en geldig tot 23.07.2009."* vindt steun in het administratief dossier. Het wordt niet betwist dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag een Armeens paspoort overmaakte waarvan de geldigheidsduur afgerond sedert twee jaar verstreken was.

3.7. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen Armeens paspoort nog steeds haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9 ter, §2, van de Vreemdelingenwet.

3.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk verklaart omdat verzoekster met het overleggen van een vervallen Armeens paspoort in gebreke blijft *"een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren"* Verwerende partij is van oordeel dat een paspoort slechts een sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit vormt tot de vervaldatum ervan. Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat dit onderhevig kan zijn aan wijziging. Verwerende partij is van oordeel dat *"uit de finaliteit van de procedure"* volgt dat de aanvrager bij het indienen van zijn aanvraag *"een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit (sic)"* moet leveren en dat in deze *"de bewijslast niet kan worden omgekeerd."* Slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan volgens de verwerende partij overgegaan worden tot *"de medische appreciatie met betrekking tot de mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf."*

3.9. De eerste subvraag die zich hier stelt is of de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.10. Op grond van het gestelde in artikel 9 ter, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet dat stelt dat het *"bewijselement"* onder meer de nationaliteit dient te vermelden, dient de voormelde vraag positief beantwoord te worden.

3.11. Deze conclusie vindt ook steun in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 29 november 2009 met nr. 193/2009 dat te dezen nog steeds actueel is en waarnaar de in punt 3.5. geciteerde memorie van toelichting verwijst. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was. Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

3.12. Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.13. Tweede subvraag die zich in deze stelt is of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin

vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een vervallen paspoort kan het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

3.14. In casu betreft het een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is. Voor wat betreft de Armeense nationaliteit die op dit paspoort vermeld wordt en waarop verzoekster zich beriep in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat er elementen waren die twijfels deden rijzen over verzoeksters actuele bezit van deze Armeense nationaliteit. Integendeel blijkt uit een nota opgesteld door S.G. op 15 juli 2011 die zich in het administratief dossier bevindt dat er geen twijfels waren over verzoeksters nationaliteit aangezien de betrokken ambtenaar noteerde: *“Twijfel nationaliteit:”*. Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier noch uit de verweernota blijkt dat de verwerende partij op enig ogenblik de Armeense nationaliteit van verzoekster in vraag stelde. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoekster die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren. Door desalniettemin te stellen dat verzoekster haar identiteit niet aantoonde zoals bepaald in artikel 9ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet en derhalve te concluderen dat verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk is conform het gestelde in artikel 9ter, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

3.15. De algemene stelling van de verwerende partij in haar nota *“In casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft.”*, vindt geen steun in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet dat immers niet vereist dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen zijn actuele nationaliteit dient aan te tonen. Dit kan ook niet gelezen worden in het door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde arrest van de Raad van 21 maart 2011 en evenmin in de voorbereidende werken. Het staat haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overgelegd worden (cf. de in punt 3.5. geciteerde passages). Verwerende partij leest hierin *“dat de memorie van toelichting uiteenzet dat ook andere documenten, waaruit de identiteit afdoende blijkt, kunnen aanvaard worden, indien die ook voldoen aan de vier constitutieve elementen van de nationaliteit, zoals bepaald in artikel 9ter §2, eerste lid, zijnde onder andere een oud nationaal paspoort”*. maar uit de in punt 3.5. geciteerde passages van de memorie van toelichting blijkt dat een vervallen paspoort wordt vermeld als voorbeeld van een document dat voldoet aan de vier cumulatieve voorwaarden vermeld in het nieuwe artikel 9ter, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er nog aan dat artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet in navolging van het in punt 3.11. geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof minder stringente voorwaarden oplegt voor wat betreft het bewijs van de identiteit/nationaliteit en dat een vreemdeling zijn identiteit ook kan aantonen door het overleggen van een *“bewijselement”* dat voldoet aan bepaalde voorwaarden. Dit blijkt ook uit de in de in punt 3.5. vermelde memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin te lezen valt: *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.”*

3.16. Waar verwerende partij opmerkt in haar nota dat *“Uit het dossier blijkt dat verzoekster geen enkel ander document voorlegde waaruit haar nationaliteit afdoende blijkt”* dient de Raad op te merken dat dit blijkens de bestreden beslissing verzoekster ook niet verweten wordt, laat staan dat het haar gevraagd werd en dat in deze de Raad geen rekening kan houden met aposteriori-motiveringen.

3.17. De bestreden beslissing klemde des te meer aangezien uit het administratief dossier en de verweernota blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die verzoekster op 16 augustus 2010 had ingediend op grond van hetzelfde verstreken Armeense paspoort, op 31 januari 2011 ongegrond werd verklaard.

3.18. De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Dit onderdeel van het middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede onderdeel van het middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing wordt dit niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, voor zover deze werd ingediend door verzoekster, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA